สวนมิ.

วันที่ ๓ สิงหาคม พ.ศ. ๑๙๗๙

ยอดรักของน้อง.

เย็นวันนี้อากาศมันออดไปยังไงก็เหลือเกิน. คุณพ่อ. คุณแม่และน้องๆก็ไม่อยู่ เพราะพากันไปเที่ยวทุ่ง. เหลือแต่น้องซึ่งเมื่อตางเที่ยวเสมหรูอยู่เสาร์บ้าน และพอเหมาะกันที่น้องจะหาโอกาสตอม. จ. มาของที่อยู่ด้วย. แต่ก่อนตอมน้องเอาตัวตามาบังเล่นอยู่เสมหมด. ซึ่งถ้าคุณแม่อยู่แล้วน้องไม่กล้าเล่นเลย. เพราะอายเหลือเกิน. แต่วันนี้โอกาสดี. เลยเอามาเล่นเสียจนสมใจ. และคิดว่า เวลาเย็นเช่นนี้ที่คงกำลังเล่นตีนนิสอยู่อย่างสนุกสนาน. ซึ่งเสมทางตรงข้ามบ้านน้อง. ที่ฟังทางอยู่เสมหยุดแก่อยู่ข้ามบ้าน นั่งคิดถึงที่. และคิดเสียจริงๆ ซึ่งเห็นดอกไม้แล้วยิ่งคิดถึงมากขึ้นทุกที. เวลานี้ที่ไรเรียนดอกรักมากำลังบาน. ซึ่งถึงแม้ว่าน้องจะมีดีดผมอย่างเช่นคน. แต่ก็ไม่มีที่ให้ทั้งอย่างแต่ก่อน. เพราะอ่าจะไม่มีใครได้ดอกไม้จากน้องเลยนอกจากที่คนเดียวเท่านั้น น้องซึ่งใช้อมกระเป๋าหนังสือจนหอม. อยากส่งมาให้ที่บ้าง แต่ก็จนใจเพราะกลัวจะถึงที่ก็คงเหี่ยวแห้งไปหมดหอม. และอีกประการหนึ่งคิดว่าที่คงไม่ต้องการ เพราะดอกไม้ที่สู้มันสวยกว่า หอมกว่า. แลแปลกๆดีด้วย. เช่นนี้ไม่ใช่หรือคะที่?

เรื่องของเรา. ที่ที่ขอร้องให้น้องเล่าให้ฟังนั้น. น้องก็เล่าไปในละนั้นก่อนๆจนหมดสิ้นแล้ว. เพราะละนั้นถ้าให้น้องเล่าอีกก็คงซ้ำกัน. แต่มอาที่ได้อีกว่า. อย่าเป็นห่วงหรือวิตกแต่อย่างหนึ่งอย่างใดเลย. น้องรู้สึกว่าค่อยยังชั่วขึ้นมาก. ถ้าเกิดเป็นอะไรขึ้นน้องจะบอกที่เสมอนะคะที่ขา. และทวงว่าถ้าเรื่องของที่คงจะค่อยยังชั่วขึ้นบ้างและที่คงหุดหาหาที่นี้ได้ดีแล้วนะคะ

รู้ดีที่เสมอ
จ. สิ่งทั้งหลาย